

”I bondedatterens vold”

(1700-tallet)

Ophavssituation:

Ukendt tekstforfatter: ”I bondedatterens vold.” (1700-tallet). IN: Sanne Knudsen & Kim Danielsen: ”Middelalderen – historie, religion, litteratur og kunst.” (2011) Systime.

Tekstintroduktion:

Skæmtevisen »I bondedatterens vold«, blev nedskrevet i starten af 1700-tallet, men i lighed med mange andre danske ballader, så udspringer den formentlig fra mundtlige viser, som stammer tilbage fra middelalderens Danmark.

I bondedatterens vold

[1] En gang drog jeg mit ærinde af by,
en bonde monne jeg gæste;
bondens datter hun lånte mig hus,
det var ikke for mit bedste.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[2] Jeg red mig i bondens gård,
hans datter gjorde mig ære;
hun tog min hest og ledte i stal,
for mit bedste monne det være.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[3] Jeg spurgte, hvor hendes fader var,
hun sagde: ”Han er til tinge.”
Jeg spurgte, hvor hendes moder var,
hun sagde: ”Hun er i senge.”
For jeg måtte ikke med roen sove.

[4] ”Hus og herberg skal du dog få,
dertil både øl og mad;
gak du dig i stuen ind,
vær lystig og gør dig glad.”
For jeg måtte ikke med roen sove.

[5] Din hest kan stå i stalden,
drengen skal give hannem korn;
gak du dig i stuen ind,
jeg skænker dig mjød af horn.”
For jeg måtte ikke med roen sove.

[6] Jeg gik mig i stuen ind
og satte mig på bænken;
herre Gud nåde mig arme mand,
bondens datter monne for mig skænke.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[7] Hun drak mig til med kande og krus,
det måtte jeg fuldvel due;
dertil havde jeg hende aldrig troet,
hun havde haft sligt falsk i hue.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[8] Der jeg havde drukket en liden stund,
det var ikke såre længe,
den jomfru gik i sin faderes lo
og redte mig der en seng.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[9] Jeg gik mig i bondens lo,
Jeg agted at hvile mig der;
Bondens datter vilde hos mig sove,
Gud nåde mig for færd.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[10] ”Og hør du favren ungersvend,
nu skal du gøre min vilje;
eller jeg dig med min egen hånd
ved dit unge liv skille.”
For jeg måtte ikke med roen sove.

[11] Den ene hånd havde hun i mit hår,
den anden på sin kniv;
”Ret nu skal du gøre viljen min,
eller det skal gælde dit liv.”
For jeg måtte ikke med roen sove.

[12] Så drog jeg af min kjortel
og af min trøje rød;
Gud ved, hvor bange mit hjerte den var,
jeg gjorde det af stor nød.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[13] Så måtte jeg jomfruens vilje gøre,
så både mine øjne de runde;
jeg bad til den vældige Gud,
at dagen måtte éngang komme.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[14] Det er stor sorrig til elskov at være nødt,
og end fast mere kvide;
jeg bad til den øverste Gud,
at natten måtte skride.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[15] Årle om morgen, dagen var lys,
så drog jeg i mine klæder;
jeg sagde den jomfru tusinde god nat,
Gud ved min store glæde.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[16] Nu vil jeg lære hver ungersvend
og råde hver sit bedste;
de tager sig fuld vel vare,
ihvor de monne gæste.
For jeg måtte ikke med roen sove.

[17] Råder jeg vil hver dannemand
og så hver ungersvend bold:
I drager ikke ind at gæste der,
Som tager svende med vold.
Og jeg måtte ikke med roen sove.

